

Τώρα η ζωή μου είναι αυτό που λέμε χιλοχτυπημένη βάρκα που τη χτυπάνε αλύπητα οι κεραυνοί και τη μαστιγώνουν απανωτά οι άνεμοι. Πλέον έμαθα να ζω με τον πόνο. Έχουμε γίνει φιλαράκια.

Μα το παζλ της ζωής μου δεν ήταν πάντα τόσο έντονο. Κάποτε είχα κι εγώ πολύ όμορφες στιγμές: με τη γυναίκα μου, το παιδί μας που τότε είχε έρθει στον κόσμο, τις καλές στιγμές στο γραφείο, ευγνωμοσύνη όταν βγαίναμε βόλτα. Ξέρεις εσύ... Με ηλιοβασίλεμα και τα ωραία του.

Τώρα αυτό που είμαστε, είναι η αχνή σιλουέτα τριών κεριών που στέκουν λυγισμένα. Από τον πόνο; Από την προσευχή; Από τη σφοδρότητα των χτυπημάτων; Βάλ'τα όλα για να'σαι μέσα.

Όμως, βρήκαμε αλήθεια με τη γυναίκα μου. Βρήκαμε το χώρο που κάνεις προσευχές και ξέρεις ότι κάποτε θα εισακουστείς. Βλέπω άλλα ζευγάρια εδώ στο νοσοκομείο που δεν έχουν από κάπου να πιαστούν: αυτό πονάει περισσότερο, ξέρεις...

Οι ψυχές ενώνονται πιο δυνατά απ'τα κορμιά. Και η καρδιά βλέπει πιο καθαρά απ'τα μάτια. Κι έτσι προχωράμε, φίλε... Σταυρός και καρδιά γίναν ένα πια.

(εμπνευσμένο από μια συζήτηση μ'ένα φίλο σκέτο διαμάντι)

Πηγή: aoratigonia.blogspot.gr